

BOŽÍ PROZŘETELNOST

Jiný pohled na smrt

Svědectví Cataliny Rivas
o svátosti smíření a pomazání nemocných

Olomouc 2011

DOPORUČENÍ

Mons. René Fernández Apaza
C. P. 129 Avenida Ballivián 737
Cochabamba, Bolivia

V této brožurce, kde Catalina popisuje duchovní zážitek o bolesti a smrti bratra a matky, nacházíme užitečné ponaučení o nekonečném Božím milosrdenství ve vrcholném okamžiku života. Částečně nás vede k zamyšlení nad smyslem smrti, kterým je podle Božího zjevení definitivní přechod mezi lidským životem na zemi a nadpозemským životem, který ustanovil Bůh. Smrt je konec našeho života v čase a všichni bez výjimky musíme zemřít, abychom začali nový život. Takový je náš úděl. Toto svědectví zdůrazňuje především odpuštění, které Bůh uděluje kajícím v poslední chvíli před smrtí. Ale také každému hříšníkovi, který je přibitý na kříž trpícího Ježíše, dá Bůh povolení vstoupit do ráje proto, že lituje svých hříchů a prosí o Boží milosrdenství. Smrt našich nejbližších nás naplňuje hlubokým zármutkem. Ale víra a jistota ve znovuzrození posilují naši bolest a mění ji na radost a pokoj duše. Catalinino promlouvání nás vede k zamyšlení nad těmito okolnostmi, které nepochybně značně ovlivní naši cestu k závěrečnému bodu našeho života. Bůh nás očekává všechny, ale ne všichni jsou hodni dostat se do Božího království. Vize ve chvíli, kdy Catalinina matka prožívá utrpení, sice představuje moment hluboké bolesti, ale zároveň vzácný moment, kdy přijde Pán v doprovodu andělských sborů, aby ji přijal do svého království. Jestliže lidská pomínutelná sláva naplní uspokojením a radostí ty, kteří dosáhnou úspěchu, jak více by se naše duše zaradovala, kdyby věděla, že v momentě smrti ona sama vítězí nad smrtí. Právě v té scéně, kde Catalina vypráví o bolesti a úzkosti ze smrti své milované matky, my prožíváme nesmírnou radost z toho, že tato žena, která ji přivedla na svět, z něj odchází do věčnosti v doprovodu Pána Ježíše, Panny Marie a andělů, aby přijala věnec vítězství.

Ať vám Bůh ve svém nekonečném milosrdenství udělí milost pokání za vaše hříchy a ať vám odpustí, abyste mohli umřít svatou smrtí. To, co

Catalina zachycuje, vzbuzuje v člověku sílu a naprostou důvěru v Boží milosrdenství a zároveň vytváří potřebu navázat spojení s Bohem prostřednictvím svátosti smíření.

Proto doporučuji tuto brožurku, aby vám přinesla hodnotné duchovní plody.

+ *René Fernández Apaza*
emeritní arcibiskup z Cochabamby

VĚNOVÁNÍ

Památce mé matky...

† 27. června 2003

*(den Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše
a Matky ustavičné pomoci)*

a

památce mého bratra Carlose...

† 7. června 2003

(svátek Soslání Ducha Svatého a první sobota v měsíci)

*...kteří nám zanechali příklad lásky a pokoje
a nabídli svoji bolest a utrpení za záchranu našich duší.*

PŘEDMLUVA

Tato kniha je částí souboru knih *Slova Pána Ježíše a Panny Marie*, které z větší části nadiktovali Pán Ježíš a Panna Maria Catalině (Katya) Rivas. Tyto texty, které zachycují tradiční katolickou nauku, jsou rovněž dostupné ke čtení a k tisku na www.LoveAndMercy.org. Toto svědectví se může kopírovat a bezplatně rozšiřovat, a tak podpořit výzvu papeže Jana Pavla II. k nové evangelizaci.

Knihy ze souboru *Velká cesta* tvoří část cyklu, který má více než 12 svazků. Zprostředkovává učení a spiritualitu Apoštolátu nové evangelizace založené na Písmě svatém a Katechismu katolické církve. Tyto knihy se postupně překládají do angličtiny a jiných jazyků. Na začátku každé publikace se nachází Imprimatur nebo doporučení autorit katolické církve.

ANE je katolické laické hnutí, které vzniklo jako odpověď na naléhavou výzvu Jana Pavla II., aby se všichni pokřtění zavázali šířit radostnou zvěst a to, že Kristus zemřel a vstal z mrtvých, aby nás zachránil od hříchu.

Jako katolíci se plně podřizujeme Učitelskému úřadu církve, který se o „soukromých zjeveních“ vyjadřuje následovně:

Kánon 66:

„Křesťanské dílo spásy tedy jako nová a konečná úmluva nikdy nepomine a před slavným příchodem našeho Pána Ježíše Krista nemůžeme už očekávat nové veřejné zjevení (srov. 1 Tim 6,14 a Tit 2,13).“ Nicméně, i když je zjevení dokončeno, není úplně rozvinuto; bude úkolem křesťanské víry postupně během staletí proniknout jeho celý dosah.

Kánon 67:

Během staletí docházelo ke zjevením, jež se nazývají „soukromá“. Některá byla uznána církevní autoritou, avšak nepatří k pokladu víry. Jejich úlohou není „vylepšovat“ nebo „doplňovat“ Kristovo definitivní zjevení, nýbrž napomáhat k tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo. Za ve-

dení Učitelského úřadu církve dovede zdravý smysl věřících rozlišit a přijímat, co je v těchto zjeveních opravdová výzva Krista nebo jeho svatých pro církev.

Křesťanská víra nemůže přijmout „zjevení“, která si dělají nárok na překonání nebo opravu zjevení, jehož naplněním je Kristus. To je případ některých mimokřesťanských náboženství a také některých novodobých sekt, které se opírají o taková „zjevení“.

Jestliže ti při čtení této knihy Ježíš promlouvá do srdce, poděl se prosím o slova této brožury s lidmi, o nichž si myslíš, že také chtějí otevřít srdce a být požehnání. Vyzývej Ducha Svatého, ať tě při této evangelizaci vede v souladu s dary, kterými tě obdařil.

Vydavatelství Love and Mercy
leden 2007

„Posilňujte se“ modlitbou, protože v hodině posledního soudu budete sami a nazí... s plnými nebo prázdnými rukama.

ÚVOD

Drahý čtenáři,

máš před sebou brožuru o svědectví ženy, kterou Pán požádal, aby se podělila o tyto skutečnosti důležité pro záchranu všech lidských duší.

My, kteří už několik let sledujeme její zážitky, ti nabízíme její upřímné svědectví o pravdivosti těchto slov. Věříme, že tento Boží dar odpovídá potřebě nabídnout člověku více informací k tématům, která moderní myšlení přijímá s velkým odstupem. Smrt nepředstavuje konec života. Je to spíše zrození se pro věčný život. Ale člověk se před ním vzpírá a brání se mu. V mnohých případech je odmítá, a tak ukazuje nedostatečnou připravenost čelit konci, který vede jeho duši buď do věčnosti s Bohem, nebo ke vzdálení se od něho a do věčného zatrazení.

Tento předpoklad je zapsán do existence člověka už od jeho početí, ať už je věřící nebo ne... Všichni jednou budeme stát tváří v tvář smrti a tehdy bude o našem údělu definitivně rozhodnuto.

Tento příběh nás upozorňuje na to, jak důležité je žít v Boží milosti a že máme přistupovat beze strachu do milující náruče Ježíše Krista prostřednictvím svátostí, které ustanovil: zpověď, Eucharistie, pomazání nemocných. Jsou to svátosti, které uzdravují, posvěcují a obnovují stav milosti.

Proto povzbuzujeme všechny bratry a sestry, aby nečekali příliš dlouho na to, aby se smířili s Bohem... Protože kdo vám zajistí, že to budete moci udělat zítra? Běžte k pramenu milosti! Klekněte před kříž před Pána Ježíše, Boha lásky, který očekává, že se jeho děti šťastně a bezpečně vrátí.

Vydavatelé

Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: »Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.« Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: »Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.«

(Jan 20,20–23)

✢ ✢ ✢

I. ČÁST

SMRT, BOLEST A NADĚJE

Bůh mu však řekl: »Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?« Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.

(Lukáš 12,20–21)

1. kapitola

Láska klepe na dveře

Abych splnila svoji povinnost, koncem května jsem odcestovala do Orange County (Kalifornie) v USA. Cestovala jsem v doprovodu svého duchovního vůdce a jednoho páru, mých blízkých přátel. V té době byla moje matka velice nemocná a Pán Ježíš mě požádal, abych rodinu začala připravovat na smutek. Zatelefonovala jsem domů a ptala jsem se na stav své matky. Řekli mi, že je stabilizovaný

a že přijde i můj bratr Carlos, aby byl v těchto pro nás těžkých dnech s námi.

I když jsem věděla, že nejdůležitější není to, že musím sehnat smuteční oblečení pro rodinu, byla to výjimečná zkušenost, protože spojovala se smrtí někoho, koho jsem milovala. Myslela jsem tím svoji matku. Způsob, jakým mě vedl Pán Ježíš, mi připomínal, abych pomalu připravovala svoji duši a mysl a svoji rodinu na blížící se úmrtí blízké osoby.

Několik dnů předtím požádal Pán Ježíš mého duchovního a mě, abychom jednu hodinu denně večer během jednoho měsíce konali adoraci za odpuštění našich hříchů, hříchů našich příbuzných a celého světa.

6. června, dva dny před slavností Seslání Ducha Svatého, mi Pán Ježíš nadiktoval tak jako obvykle několik citátů z Bible, abychom nad nimi rozjímali. Potom dodal: „***Na sobotu někoho popros o pomoc při domácích pracích, protože tě budu potřebovat u sebe během přijímání úplně odevzdanou.***“

Pochopila jsem, že Pán Ježíš nechce, abych se rozptylovala jinými věcmi, a že bych se měla modlit a být připravená, až ke mně promluví. Dozvěděla jsem se, že můj bratr Carlos asi nepřijde, protože má problémy s ledvinami.

7. června, v sobotu, ráno po modlitbě chval, ke mně promluvil Pán: „***Chci, abyste mi byli odevzdaní, nemyslete na jiné věci, počítám s vámi, nech ostatní, ať dělají to, co si umínili. Je zapotřebí, abys uměla konat rázně a s klidem. Důležité je, abys všechno dělala s láskou...***“

Když jsem se se svým duchovním modlila ranní chvály, přidal se k nám jeden člověk. Později přišel můj syn a oznámil nám hroznou a nečekanou zprávu, že můj bratr Carlos zemřel doma v Bolívii.

Utekla jsem od Nejsvětější svátosti a rozplakala jsem se, ptala jsem se Boha, proč si ho povolal ve chvíli, kdy ještě nebyl připravený. Ale spouť jsem si to myslela. Dělala jsem si starosti, protože můj bratr byl rozvedený a podruhé ženatý a nemohl přistupovat k oltární svátosti. Velmi kvůli tomu trpěl, protože vstoupil do našeho apoštolátu a intenzivně se modlil.

Mamince jsme to říct nemohli, poněvadž procházela závěrečnou fází své nemoci. Spolu se synem jsme se rozhodli, že druhý den odcestujeme do Bolívie. Vrátila jsem se do pokoje pomodlit se za bratrovu duši

a prosila jsem o milosrdenství pro něho, aby nebyl zatracený a aby moje modlitby, kterými jsem se přimlouvala za jeho záchranu, byly včas vyslyšeny.

Ježíšova útěcha

Bylo to nevysvětlitelné, ale začala jsem cítit hluboký pokoj a obrovskou vnitřní radost, až jsem měla chuť se smát. Zalekla jsem se své reakce a prosila jsem Pána Ježíše, aby mi vysvětlil, co se to se mnou děje.

A on mi řekl:

„Podívej se na mne!“

Pohlédla jsem na kříž vedle postele a ten se rozzářil světlem. Potom Pán Ježíš pokračoval:

„Znovu ti říkám: Nevidíš mě s otevřenou náručí před sebou?... Tvůj otec a bratr jsou už se mnou, tvůj bratr už je v bezpečí.“

Později při večeři jsme si připomínali smrt mého bratra a Pán Ježíš nám nadiktoval citát z Bible, ze Skutků 7,55–56, který zní: *On však, plný Ducha Svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: »Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici.«*

Když jsem si přečetla tento citát, byla jsem ještě víc posilněna. Můj duchovní odsloužil za mého bratra Carlose mši a já jsem poprosila Pána Ježíše, aby mi dovolil cítit se tak, jak se cítí Carlos. Pán Ježíš mi ve svém nekonečném milosrdenství umožnil vnitřně uslyšet Carlosův hlas, který mi sděloval, že je velmi šťastný. Pocítila jsem nesmírnou radost a nadšení.

Druhý den, v neděli 8. června, jsem se připravovala na cestu na jeho pohřeb. Když jsem si chystala zavazadla, začala mě bolet levá ruka a na hrudi. Zavolala jsem své rodině v Bolívii a oni mi odpověděli, abych nikam necestovala, protože stav, v němž jsem se nacházela, by se mohl ještě zhoršit. Ale přesto jsem měla silný pocit, že chci být s ním. Byl pro mě jako můj syn, a i když byl jen o šest let mladší, říkal mi „maminko“.

Jako vždy jsem se rozhodla všechno svěřit do Pánových rukou, ať mi ukáže, co mám dělat. Vstoupila jsem do mamincina pokoje, aby mi da-

la požehnání na cestu, a řekla jsem jí, že musím odcestovat. Rozplakala se jak nikdy předtím. Prosila mě, abych nikam neodjížděla, že mě má moc ráda a že mě potřebuje. Tehdy jsem pochopila, že toto je Boží vůle a že mám zůstat zde. Poslala jsem tedy svého syna, moje dcera a manžel už připravovali potřebné věci na pohřební hostinu. Bylo mi to líto, ale rozhodla jsem se zůstat u maminky a strávit s ní její poslední dny.

+ + +

2. kapitola

Proměna, sladký dar od Boha

Později jsme se dozvěděli, že poté, co nás Carlos v lednu navštívil, vyhledal doma v Bolívii kněze, aby ho vyzpovídal. Řekl mu, rozumí tomu, že nemůže dostat rozhřešení, ale že i tak koná pokání za své hříchy a ví, že se zpovídá před Bohem prostřednictvím kněze a svěruje se do jeho nekonečného milosrdenství.

Požádal toho kněze, ať se za něho pomodlí, protože už brzy měli ukončit církevní soudní proces a jeho manželství prohlásit za neplatné. Toužil přistupovat ke zpovědi, přijímat očekávané rozhřešení a svaté přijímání, aby se připojil k nám, co žijeme duchovním životem. Tímto postojem a proměnou začal napravit chyby dřívějšího života.

Zanedlouho jsme se dozvěděli, že se s rodinou modlil každý den růženec. Kvůli nemocnému srdci cvičil a během procházek se modlil všechna tajemství svatého růžence. Každou neděli navštěvoval spolu s rodinou mariánský kostel, kde se účastnil mše svaté a po ní ještě půlhodinu setrval v adoraci před Nejsvětější svátostí.

Bohužel, jeho smrt přišla náhle po krátké, ale smrtelné nemoci. Závěra srdce ukončila jeho život. Nikdo dříve netušil, jak je závažný jeho stav, a proto více času věnovali lékařské péči než vyhledání duchovní pomoci. A na tu už bylo pozdě. V posledních chvílích ho manželka poprosila, aby se modlil. A se slzou na víčku zemřel.

Nikdy nejsi sama

Byl 11. červen a já jsem byla velmi smutná. Musela jsem zadržovat slzy, aby si toho máma nevšimla. Bylo pro mě těžké smířit se se smrtí mladšího bratra a cítila jsem se opuštěná. Viděla jsem, že také můj druhý bratr trpí, ale musela jsem být silná...

Náhle se něco stalo. Musela jsem potlačit bolest a bratrovu smrt odložit bokem a začala jsem se připravovat na blížící se smrt mé maminky. Věděla jsem, že prožívá své poslední dny. Dva měsíce předtím, během jiné cesty, mě překvapilo, jak blízké přátele ujišťuju, že Pán si maminku povolá na slavnost Nejsvětějšího Srdce. Byl to můj vnitřní pocit, jako bych ho měla vepsaný v srdci.

V tu noc, 11. června po modlitbě, mi Pán Ježíš řekl: „*Má dcero, ani na chvíli jsem tě neopustil. Chci, abys intenzivně myslela na ty noci, kdy jsem ti dovolil zakusit trochu nebeského ráje. Mysli na Svaté přijímání. Tak zjistíš, že jenom domnělé rozloučení s tvým bratrem se promění na radost celé rodiny, radost, která jí přinese útěchu.*

Pamatuj, že blahoslavení svatí vrhají na vás všechny blahoslavené světlo, a buď si jistá, že díky tomuto duchovnímu přijímání ti, kteří odešli z tohoto světa naplnění láskou, pomáhají svými modlitbami a jsou při vás, aby utišili váš žal, aby vás posilnili ve vašich zkouškách, aby odstranili překážky, se kterými se na cestě setkáváte, a pomohli překonávat nástrahy, které vám náš společný nepřítel připravuje.

Připravil jsem tě a vedl, abys provázela svou rodinu v tomto smutném období. Přijala bys to se stejnou oddaností, kdybych ti pověděl, že ten smutek bude za tvého mladšího bratra? Ty ubohé stvoření, co bys udělala místo Boží vůle?“

Pomoc naší Matky Marie

Pán Ježíš dále pokračoval:

„Připravit jeho duši, aby mohl přijmout mé milosrdenství, bylo dílem mé Matky. Ať vám tento odchod, v lidské řeči nazývaný ‚před-

časný, ukáže, jak žít s rozsvícenou lampou, s kterou budete hledat svatost, a ne s takovou lampou, která je pro člověka viditelná, protože taková nemá před Boží tváří hodnotu a taková mne jen víc zarmovuje.

Rmoutí mne vidět, jak mnozí předstírají víru, ale mají daleko od pravého života víry. A ta, kterou mají, jim slouží jen k vlastnímu užitku... Obelhávají lidi, aby získali moc, aby se zviditelnili, a manipulují lidmi, jak se jim zachce. A co si myslí Ježíš? To by se měli zeptat. Ale pýcha, duch falešné kritiky, z jejich duše dělá vězně.

Mé malé nic, nabídní mi každé břemeno, o kterém si myslíš, že ho neunesíš. Je třeba zachránit tolik duší. Celý tento týden, od čtvrtka do čtvrtka konejte s knězem noční adoraci na památku mého věčného kněžství. Během ní se modlete růženec a modlitbou za odčinění svých hříchů mě utěšujte za ty, kteří odmítají mé eucharistické Srdce.

(...) Posilňujte se modlitbou, protože v hodině posledního soudu budete sami a nazí... s plnými nebo prázdnými rukama. (...) Nebudte sobečtí a pomstychtiví. Odevzdávejte se celým srdcem. Očistěte se a buďte vděční. Je to rozhodnutí každého z vás, zda mě budete následovat, nebo se budete navždycky trápit, poněvadž jste mě neposlechli v tak důležité věci.

Je smutné, že každou chvíli vidím, jak lásku k bližnímu ničí sobeckost, závist a nenávisť a tímto pošlapávají důstojnost Božích stvoření, a tak se stávají oběťmi nezkrotných vášní. (...) Vezmi mou Matku pevně za ruku a svěř jí své starosti. Buď si jistá, že můj Duch tě povede, posilní a povzbudí.

Nevěříš, že moje láska je nekonečná a může překonat všechno? Usměj se a spočín v mém Srdci..."

✢ ✢ ✢

3. kapitola

Nemoc, utrpení a úleva

V noci 21. června začala mít máma velice silné bolesti. Společně se zdravotní sestrou jsme u ní strávily noc bez chvíle oddechu. Velmi špatně jsem prožívala, když jsem viděla, jak trpí. Prosila jsem Pána Ježíše, aby raději nechal trpět mě, jen aby se jí ulevilo, ale pochopila jsem, že si tím ona sama musí projít, aby se očistila. Jediné, co opakovala kromě stížností na bolest, bylo: „Matko moje, Matko moje!“

Další den, v neděli, velice trpěla a neustále si stěžovala na bolest. Poněvadž jsem v té době byla v kostele, zašla jsem ke kříži a modlila se k Pánu Ježíši: „Pane, Ty ses na kříži slitoval nad bolestí své Matky, ale neviděl jsi ji trpět, jako vidím já trpět svoji mámu. Prosím Tě, Pane Ježíši, ať se stane tvoje vůle a ať žije tak dlouho, jak si to Ty přeješ, ale ať nemá takové bolesti. Slituj se nad jejím utrpením, protože každá její bolest je pro mě jako meč, který mi probodává srdce.“ (Plakala jsem, když jsem ho o to prosila.)

Lékař mámě předepsal léky na uklidnění, a když jsem se vrátila domů, dala jsem jí je. Ale když ji bolesti přešly, věděla jsem, že to nebyly léky, ale Ježíš, který ji zbavil bolesti. Pán vyslyšel moji modlitbu. Bolesti přešly téměř okamžitě a úplně a už si víc na bolest nestěžovala. Ale i sám lékař byl překvapen tím, co se stalo, protože věděl, že ten lék nemá takový okamžitý, silný a dlouhotrvající účinek.

Příprava duše

Když jsme spolu rozmlouvaly několik dní před její smrtí, navrhla jsem mámě, že ji vezmu na pláž, aby si pár dní odpočala. V té době mi začala povídat, že vidí toho a onoho člověka (mnozí z nich už dávno zemřeli). Poněvadž kvůli nemoci jater měla chvílky, kdy ztrácela zdravý rozum, nevěnovali jsme tomu pozornost, až když řekla, že viděla mého bratra Carlose, který jí pověděl, že moře je v Nebi mnohem větší a krásnější než na zemi.

Tehdy jsem se přesvědčila (protože jí nikdo neřekl, že Carlos zemřel), že vidí lidi, kteří už nejsou mezi námi. Pomyslela jsem si, že je dobré, že ji tyto duše přišly připravit... Avšak v posledních dnech se mi zmínila, že vidí bytosti, které ji přicházely urážet a trýznit.

Bratr Eduardo jí řekl, že jsou to bytosti, kterým se nelíbí, že přijímá svaté přijímání, a poradil jí, aby je odehnala slovy, že ona patří Ježíšovi. Později jsme zjistili, že velmi málo spí, jako by s někým zápasila. Budila se s nočními děsy a říkala, abychom si dali pozor na ty bytosti, které ji pronásledují.

Proto jsme se rozhodli, že jí celý den necháme puštěnou televizi na náboženském vysílání, aby prostřednictvím modlitby byla neustále ve spojení s Pánem. V noci jsme se u ní s bratrem a švagrovou střídali a modlili jsme se s ní různě.

Snažila jsem se pochopit, proč ji tyto bytosti pronásledují. Tehdy jsem si vzpomněla, že ji kdysi jedna kamarádka zavedla k věštkyni. Tušila jsem, že to bylo něco, z čeho se při zpovědi nevyzpovídala. Poprosila jsem svého duchovního, aby jí pomohl. A poněvadž od toho okamžiku pronásledování přestalo, předpokládám, že se z toho hříchu vyzpovídala. Dokonce se jí změnil i výraz tváře. Vyzařovala pokoj a něhu a přátelé, kteří ji přicházeli navštívit, říkali, že je to jiný člověk.

Tady se musím pozastavit a požádat ty, co budou číst tyto řádky a byli někdy zapleteni do věštění, tarotu, magie a čarování: vyznejte ve zpovědi podrobně všechno, neboť nemáme ani potuchy, s čím jsme si zahrávali a jaké následky by to mohlo mít v našem životě.

Vždy přítomný Ježíš

23. června, v době modliteb, Pán Ježíš věděl, že se cítím opuštěná, a promluvil ke mně: „*Má drahá, jsem tady, odpovídám na tvé volání. Neopustil jsem tě ani na chvíli. Vím, že pocítuješ, že jsi sama, ale já jsem s tebou. Vzpomeň si na moji úzkost v Getsemanské zahradě, také jsem se cítil sám.*

Máš strach? Také já jsem měl strach.

Potřebuješ se někomu vypovídat? Pověz to mně.

Potřebuješ ruku, který by tě pohladila? Tady je moje.

Potřebuješ hrud', na které by ses mohla vyplakat? Vyplač se na mé a já osuším tvé slzy svými polibky... Tvé utrpení mi není lhostejné.

Potřebuješ společenství při modlitbě? Dávám ti své svaté a anděly... Nabídní mi svoji trpělivost v tomto životě a pokaždé, když tě vyhledám, budeš osvobozena od všeho soužení a budeš se moci radovat z nesmírného vnitřního pokoje...

Svěř všechny své starosti do mé vůle, nechej se unášet Duchem Svatým a děkuj mu za jeho štědré dary..."

Jak je mým zvykem, zeptala jsem se Pána Ježíše, zda je ve mně a já v něm. Odpověděl mi:

„Ano, ty ve mně a já v tobě. Pamatuj na to v každé chvíli. Nyní se pomodli Žalm 121..."

Boží vůle především

O dva dny později jsem se cítila velmi vyčerpaná z duševního utrpení, které jsem prožívala, a bála jsem se, že budu trpět ještě víc. Tehdy jsem uslyšela hlas Panny Marie:

„Nebojte se utrpení, protože strach vám brání konat Boží vůli. Především byste měli přijmout Boží vůli, ať už přináší radostné události, nebo nepříjemné. Měli byste požádat o Ducha ustavičné modlitby, abyste žili s odvahou, a prostě o Boží lásku, i když se vám zdá váš život krutý a plný utrpení.

Bohužel, mnoho mých dětí touží po různých věcech, a když je dostanou, zjistí, že jim nepřinesly štěstí, které očekávaly...

Mé Srdce prožívá bolest, když si stěžujete na lidi kolem sebe a na místo, kde žijete. Tyto děti, ať přijdou do styku s kýmkoliv a za jakýchkoliv okolností, vždy se budou cítit stejně, protože změna musí vyjít z jejich srdce.

Pamatujte, že pouze překonání chyb a odpoutání se od vlastního já vás dovede na cestu ke svatosti. Neztotožňujte se se svými chybami, ale právě naopak, bojujte proti nim svými ctnostmi. Pomáhejte

ostatním a nemyslete jen na sebe. Zavrhněte hřích, neboť uráží Boha a nutí vás selhávat.

Má drahá, slož svoje utrpení na hrud' své nebeské Matky. Já tě nikdy neopustím a prosím, abys měla sílu. Vzpomeň si na svatého Jana Křtitele a tak jako on i ty žehnej matčino lůno, na něž Nejvyšší upřel svůj zrak plný lásky.

Pokoj, pokoj, pokoj... Pros Pána, aby ti udělil dar pokoje v každé chvíli.“

A tak se i stalo. S velkou láskou jsem přišla ke své matce a položila jsem své ruce na její lůno a řekla: „Maminko, ať je požehnané tvé lůno, neboť na ně Bůh upřel svůj zrak plný lásky, abys nás přivedla na svět.“

Máma mě políbila a řekla: „Ať žehná tebe, lásko z mé lásky, protože ty jsi byla mámou svému otci a teď jsi mámou své matce.“ Myslím, že to nejkrásnější, co jsem dostala od svých rodičů, byla tato slova pronesená dříve, než zemřeli.

V tu noc, když jsem se modlila a loučila s Ježíšem, jsem mu řekla: „Pane Ježíši, uzavřeme dohodu: na chvíli vyměním svoje srdce za tvoje... Víš, proč Tě o to prosím? Protože když Ty mi dáš svoje Srdce, ono mě posvětit a to moje malé a nečisté, které Tě není hodné, dostaneš Ty, to splyne s Tebou a to zase Ty posvětiš. Nemáš co ztratit.“

✢ ✢ ✢

4. kapitola

Den Nejsvětějšího Srdce: čas rozloučení

27. června, v den Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, asi deset minut po půlnoci, jsem se začala modlit a Pán Ježíš ke mně promluvil:

„Miluj mě!“

„Za koho chceš, abych Tě dnes milovala, Pane?“

„Za ty, kteří ti ubližují.“

„Takže budu muset mnohé milovat.“

„Ne tolik, kolik jich ubližuje mně, a já je přesto miluji.“

Pocítila jsem velikou něhu. Vzpomněla jsem si na všechny, kteří mě v životě ranili a kteří mi ublížili, a pocítila jsem jenom lásku. Měla jsem takovou chuť to vyslovit a jim všem to povědět. Tato nesmírná láska je určitě taková, jakou nás všechny Ježíš miluje. Řekla jsem mu:

„Chtěla bych být první, kdo dnes políbí tvé Nejsvětější Srdce.“ A Ježíš řekl:

„Bylo právě dvanáct hodin, kdy mé Srdce políbilo tvoje. Pamatuji, že během tohoto dne tě budu posilňovat.“

Ráno, během modlitby, jsem povídala Pánu Ježíši, že kdybych si mohla vybrat den, ve kterém by si povolal mou matku, byl by to právě den Nejsvětějšího Srdce. A potom jsem řekla: „Kdybys byl na mém místě, také by sis vybral tento den k odchodu své Matky do nebe. Dnes Ti ji odevzdám z celého svého srdce.“

Přibližně ve 14.45 hodin se matce pohoršilo. V hrdle jí praskla žíla a tehdy začala její agonie. Na rozdíl od dřívějších dní se v tento den probudila a zářila, jako by chtěla povědět všechno, co měla na srdci. Běželi jsme k ní, ale ona nás uklidňovala a požádala, abychom se za ni pomodlili korunku Božího milosrdenství. Ačkoliv měla křeče, při nichž ztrácela hodně krve, byla zcela při vědomí a modlila se... pocít bolesti se měnil na radost, strach na důvěru, bezmocnost na naději a lásku...

Protože můj duchovní musel sloužit mši svatou v jedné farnosti, požádala jsem ho ještě dříve, než tam odešel, aby mamince udělil svátost pomazání nemocných. Matka přijímala Eucharistii každý den a postupně se připravovala na tuto důležitou chvíli. Poprosila ho o požehnání slovy: „Otče, vzpomeňte na mě ve svých modlitbách...“ Ale na to, co jsme doma zažili, snad nikdo nezapomene. Byli jsme svědky živé Boží lásky přítomné u ženy, která byla tak slabá a křehká.

Během matčiny nemoci se o ni staral lékař, pro kterého mám jenom slova díky. Není to jen jeden z nejlepších odborníků, jaké jsme poznali, ale také člověk, který žije v katolické víře a vydává cenné svědectví o životě už od začátku vykonávání svého povolání. Ale tento lékař musel odcestovat na nějaký kongres, proto jsme zavolali lékaři, který

ho zastupoval, ale ten bohužel neměl stejný přístup, tak jsem se musela obrátit na Pána Ježíše, aby mi pomohl.

Považuji za velmi důležité zdůraznit všem, aby při závažných okolnostech vyhledávali lékaře, který praktikuje katolickou víru a má soucit s utrpením, které rodina prožívá, když doprovází nemocného na druhý svět. Lékaři by měli chápat, že pacienti jsou lidské bytosti a že nepotřebují jenom lékařský předpis, ale také pocítit blízkost druhého člověka, jistotu, úctu a důvěru a nakonec lásku, kterou tento druh práce vyžaduje.

Když jsem si už myslela, že přichází její konec, napadlo mi, že bychom se s ní měli rozloučit, jak se loučí s těmi, co žijí a umírají v Boží milosti. Pustili jsme hudbu chval a modlili jsme se. Máma poslouchala nějaké žalmy, náboženské písně a svatý růženec. A navzdory bolesti vypadala, že se těší z toho, co poslouchá.

Viděla jsem bolest svého bratra Eduarda a jeho utrpení mě bolelo ještě víc, Eduard je totiž velmi citlivý. Proto jsem poprosila mámu, aby nám dala požehnání, a ona nám všem požehnala.

V jednu chvíli, asi tak v půl sedmé večer, řekla, že už musí jít „s nimi“, a naznačila gestem, že se chce postavit. Pověděla jsem jí, aby chvíli počkala, ať se uklidní. Hleděla na mě očima široce rozevřenýma a říkala: „Už, už...!“ Nejdříve jsem jí nerozuměla, ale potom, po dvou nebo třech opakováních jsem pochopila, že se chce modlit korunku Božího milosrdenství, a opakovala: „Svatý Bože, moje Matko, moje Matko.“ A tak jsme ji vyzvali, aby opakovala: „Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný... smiluj se nad námi“, „Ježíši, Maria, Josefe, zachraňte duše a zachraňte mou duši“, „Pane, do tvých rukou poroučím svou duši“, a to opakovala několikrát.

Zdálo se, jako by její duše chtěla opustit tělo, ale ona chtěla odejít i s tělem a s takovým nadšením, že nás to zaskočilo. Potom začala znovu krváčet z nosu i z úst a položili jsme ji zpátky do postele.

Po chvíli zavolala děvče, které se o ni asi čtyři roky staralo a pomáhalo jí v domácnosti: „Doris, starej se o moji dceru a děti.“ Potom se obrátila na mě: „Teď budeš mámou svým bratrům, jako jsi byla mámou i mně.“ A s každým z nás se rozloučila několika slovy.

Musím jít, nechte mě odejít!

Zeširoka otevírala oči, jako by něco hledala, a opakovala: „Otče, má duše.“ A znovu: „Ano, ano!“ Pochopili jsme, že chce říct: „Otče, do tvých rukou svěřuji svoji duši.“ Zopakovala to čtyřikrát a řekla: „Nebraňte mi, musím jít, nechte mě odejít.“

Cítila jsem, že má ruce velmi studené, a řekla jsem jí, aby se nebála vejít do Ježíšovy náruče a že dnes je krásný den, den Nejsvětějšího Srdce. Všichni jsme se s ní radostně loučili... Začala jsem jí zpívat *Tam daleko za slunkem je domov můj*... Máma se ke mně přidala a zpívaly jsme spolu, zatímco ostatní se modlili svatý růženec.

Po chvíli řekla: „Nemůžu ještě odejít! Nejdřív musím vidět Pannu Marii...“ Podali jsme jí obraz Matky ustavičné pomoci a řekla jsem jí, že je tady. Ale ona se podívala jiným směrem a odpověděla: „Ano, už je tady, jak že se jmenuje?...“ Moje švagrová Anita se jí zeptala: „Je to Panna Maria ustavičné pomoci?“ Odpověděla, že ne. Anita se jí zeptala, jestli to je naše Panna Maria Guadalupská. Odpověděla: „Ano, tak se jmenuje... Udělejte místo pro mou Matku... Svatý Bože...! Má Matko...! Otče můj, do tvých rukou...!“ Zvedla ruku, jako by chtěla chytit něčí ruku, kterou jsme my neviděli, a upadla do bezvědomí. V tomto stavu setrvala jen chvíli a vydechla...

V posledních měsících trpěla tak velice, že ji to úplně vyčerpalo. Myslím, že jsme ani nemohli očekávat klidnější a světlejší smrt. Poslední rozloučení s ní bylo tak skromné a prosté jako ona. Nechtěli jsme, aby ji dali do rakve, položili jsme ji na postel, kterou jsme si půjčili z nemocnice. To mě přivedlo k tomu, že jsem znovu rozjímala nad tím, jak zbytečné je vázat se na věci materiální, protože člověk, který odchází na jiný svět, si nic s sebou nevezme.

Oblékli jsme jí bílé šaty, ve kterých máma chtěla být pochována, a přišli lidé z pohřební služby odvézt a připravit její tělo. Objednala jsem jenom kříž se dvěma vnitřními světly a žádné stuhy ani ozdoby, poněvadž jsou nápadné a působí příliš rušivě.

Na pohřební hostině se sešla pouze naše rodina, která žije v tomto městě, blízcí přátelé z našeho Apoštolátu, má přítelkyně Analupe, která přišla z Mexika doprovázet mého bratra, a já.

Přes veškerou bolest jsme Pánovi poděkovali za všechny, které měla máma velmi ráda, jako např. Davidu Lagovi, který se o všechno postaral, jako by byl její další syn, doktoru Wiliamu Rosadovi, který odložil stranou rodinné záležitosti a zařídil některé lékařské formality. Miguel, Cecilia, Pepe... a další. Každý přispěl kouskem lásky a solidarity.

Kněz, který vede naši skupinu, odsloužil mši za zesnulé v ložnici, kde ležela moje máma, jako by spala. Ale Pán, který dělá zázraky, nám chtěl ještě něco darovat. Jako by je poslalo samotné nebe, v domě se objevily sestřičky dominikánky, naše milované přítelkyně, aby při mši svaté zazpívaly. Vypadalo to, jako bychom se nacházeli na nějakém místě velmi vzdáleném od bolesti a od země. Jednu chvíli se mi zdálo, že slyším andělské sbory.

Byli jsme u ní celou noc a nechali jsme jí odhalenou tvář. Přišel se za námi podívat i jeden kněz, jehož si máma obzvlášť vážila a který nabídl svůj kostel na odsloužení mše a uložení popela. Kolik lásky jsme dostali od lidí kolem nás! Hlavně od jedné dívky, kterou mám ráda, jako by to byla moje dcera, a která se mnou setrvala následujících čtyřicet hodin. Marto, Pán Bůh zaplať za tvoji společnost.

Ano, byly i slzy, ale nebyl to zoufalý pláč. Modlili jsme se celou noc. Druhého dne v jednu hodinu odpoledne mámu odvezli do krematoria. Ještě předtím jsem zavolala jednomu biskupovi, aby mě informoval o těchto věcech, protože u nás (v Bolívii – pozn. překl.) není zvykem zesnulé spalovat, ale jeho odpověď mě upokojila.

Když jsme odcházeli z domu, zašla jsem si do oratoře pomodlit se růženec se svým duchovním (ten požehnaný muž, kterého nám Pán poslal, aby nás posilnil a pomohl zachránit mou milovanou mámu). Věděla jsem, že jenom modlitba mi přinese očekávanou útěchu. Členové apoštolátu doprovázeli její tělo a přitom zpívali Panně Marii: „Kráčej s námi, Maria, svatá Panno...“

Mše svatá se sloužila v atmosféře radosti a pokoje, v kostele Božího milosrdenství. Tam v kryptě odpočívají ostatky ženy, která tak velice věřila v Boží milosrdenství.

5. kapitola

Její dědictví, laskavost, pokora, odvaha

Zůstala nám po mamince jenom láska, kterou nám zanechala, hluboká láska k bližnímu a obdivuhodná pokora. Ti, kteří ji poznali, v ní viděli příklad odvahy a touhy pykat za své hříchy, aby vešla čistá do Pánovy náruče...

Usmívám se při pomyslení na to, jaké překvapení ji tam čeká, až uvidí, že dvě její děti se s ní loučí a to nejmladší ji tam čeká... Bez ustání děkuji Bohu, že byl při ní v každém okamžiku, a zázračnému Srdci naší nebeské Matky, po níž voněl celý můj dům květy od chvíle, kdy začala její agonie.

Duše letí k Bohu

Kolem desáté večer jsem se modlila před obrazem Božského Srdce Ježíšova a náhle obraz začal zářit. Srdce z obrazu se začalo zvětšovat a narůstat do takové velikosti, že přede mnou bylo pouze zlaté světlo a všechno ostatní zmizelo.

Uprostřed tohoto světla jsem viděla postavu ženy. Byla otočená zády, oblečená v dlouhých bílých šatech, jakoby zhotovených ze závoje. Vypadala, jako by se vznášela, ale byla vzpřímená a její nohy se ani nepohnuly. Dlouhé zvlněné kaštanové vlasy jí sahaly do půlky zad a byly poseté květy. Byly to nádherné bílé sedmikrásky. Vedle ní stály ve dvou zástupech bytosti oblečené v tunikách pastelových barev. Byly bledě modré, růžové, zelené... Nebylo je téměř vidět.

Najednou mi napadlo, že ta žena by mohla být moje matka, ale byla mladá a já jsem si nepamatovala, že bych ji někdy viděla s tak dlouhými vlasy... Na chvíli se otočila, aby se na mě podívala, a tehdy jsem ji poznala! Měla nádherný mladistvý úsměv a vznášela se směrem k tomu obrovskému světlu, kde se určitě nachází Boží trůn.

Tato vize zmírnila moji bolest a vnímala jsem nesmírný pokoj a ticho, jaké jsem kdysi pocítila, když jeden kněz na mě kladl ruce a tak

jsem se dostala do zvláštního stavu, který se nazývá usnutí v Duchu Svatém.

Musím připomenout, že během celebrování mše svaté za moji matku, když se kněz modlil: „Ať tě andělé vezmou do ráje, ať tě mučedníci přivítají a zavedou do svatého města...“, mi Ježíš řekl: *„To je to, co jsi viděla.“*

Plakala jsem radostí, vděčná Bohu za každý jemný dotyk ve chvílích bolesti. Děkuji Ti, Pane, protože Ty se staráš o každou maličkost, abys mi ukázal svou nekonečnou Lásku!

Bolest a milosrdenství

29. června mi Pán Ježíš řekl: *„Zlato se tříbí v ohni. Všechno, co prožíváte, je potřebné pro váš duchovní růst. Velice tě miluji. Věř mi a miluj mě víc. I kdyby sis myslela, že víc se už milovat nedá, zkoušej to dál, protože láska je jako gumová nádoba. Roztahuje se, ale nikdy se neprotrhne, jen se z ní stává hladší a jemnější hmota.“*

Potom pokračoval: *„Velice si přeji, aby všechny duše ve chvíli smrti byly čisté, aby vešly do mého království, které vám můj Otec připravil. Ale duše se musí očistit ještě tady na zemi, aby tam nebylo zapotřebí očistit to, co mělo být očištěno na zemi. Proto když je někdo připravený a chce mě poznat, milovat, ohlašovat mě a očistit si duši na zemi, tehdy já jako hrnčič zpracovávám tu hlínu, několikrát do ní přilévám vodu, aby se hmota zjemnila, nebo ji hnětu, aby změkla, a když už je hotová, vypálím ji v rozpálené peci ctností, aby to dílo zůstalo jemné na dotyk, lesklé a hodné předložení před Králem.“*

Navzdory tomu, že jsem si byla jistá, že jsem viděla, jak moje máma vystupuje k Pánovu trůnu, byla jsem zvědavá, zda její duše bude muset pobýt nějakou dobu v očistci, ale Pán Ježíš mě uklidnil: *„Proč dovoluješ ďáblovi, aby do tvé mysli zasel pochybnosti? Důvěřuj a modli se... Nepochopíte to, dokud nebudete na této straně. Ale i když máte jistotu (jak jsem některým duším odhalil), že vaši zesnulí se těší v ne-*

beském ráji, dále se za ně modlete, protože jim tak doplníte to, co jim chybí, nebo ještě něco přidáte k tomu, co vaši blízcí předložili, když předstoupili před moji tvář.

Když jsem řekl: Pojdte ke mně všichni, kdo jste unavení a obtíženi..., řekl jsem to i tobě. Hodně věcí, které dovolím, aby se staly, anebo které na vás sešlu, se vám zdá být hloupými nebo nespravedlivými. Víra vás musí naučit, že všechno, co plánuji, myslím jen dobře. Pamatuj, že duše, která setrvává ve víře a zachovává pokoj v neštěstí, se dočká mé nesmírné lásky.“

Jako zvláštní pozornost od Boha nás poctil návštěvou náš mezinárodní církevní rádce, přítel a oddaný kněz, který společně s mým duchovním celebroval mši za uzdravení, na níž jsme všichni silně pocítili živou přítomnost Pána Ježíše. Oba kněží byli sjednoceni v lásce a zbožnosti pro tyto trpící.

Spolu s mou rodinou a ještě jedním, nám velmi blízkým manželským párem, kterému budeme vždy vděční, jsme se účastnili této svaté mše. Kolik věcí je zapotřebí léčit na každé lidské duši! S vděčností jsme se o tom mohli přesvědčit.

✢ ✢ ✢

6. kapitola

Zpověď, smrt a proměna

Uplynulo deset dní od maminčiny smrti, když mě po ranní modlitbě Pán Ježíš požádal, abych ještě chvíli zůstala. Náhle jako scéna z filmu se mi před očima promítla smrt mé maminky.

Je zapotřebí, abych se ve vyprávění vrátila zpátky a abych zopakovala některé události, které už jsem líčila, abyste lépe porozuměli tomu, co se toho dne událo, protože až teď mi to Pán Ježíš dovolil spatřit a tuto vizi se vám nyní pokusím vylíčit. Vráťím se tedy ke dni, kdy máma byla ve stavu agonie.

Ležela ve své posteli na pravé straně a já jsem jí umývala krev, která jí tekla z nosu. Podívala se přese mne k oknu, stiskla mi ruku a řekla mi: „Chci být s tebou.“

„Bojíš se, mami?“ zeptala jsem se znepokojeně. „Ne, nebojím se, ale chci být s tebou.“ V tu chvíli jsem spatřila bytosti, které se k ní ze zadu přibližovaly.

Poznala jsem svatého Josefa, svatého Antonína Paduánského, svatou Růženu z Limy, svatého Dominika Guzmánského a svatého Silvestra. Postavili se k čelu postele vedle Leopolda. Tak se jmenoval strážný anděl mé matky. Byl to mladý a krásný chlapec, který klečel u mámy, jako by se modlil, a zároveň ji objímal.

Byli tam také jiní muži a ženy, mladí i staří, dohromady jich bylo asi čtyřicet, a všichni se modlili. Jeden mladý chlapec v bílé albě držel v rukou malou zlatou nádobu. Občas do ní vložil ruku, a když ji vytáhl, vycházel z ní kouř a vznášel se po pokoji. Tím se mělo zabránit, aby se přiblížily tmavé stíny, které bylo vidět dále od lůžka a které se bály přistoupit blíž. Ten mladý chlapec pohyboval rty, jako by se modlil. Vzal nádobu s kadidlem do druhé ruky a udělal totéž. Procházel s ní po celém pokoji kolem všech, kteří stáli u máminy postele. Byla jsem překvapená, že vidím tolik osob. Potom mi pověděl Pán Ježíš: **„To jsou její svatí ochránci a duše, kterým pomohla svými modlitbami a utrpením, a i když je nezná, přišli ji doprovodit na cestu.“**

Když jsme ji položili na druhou stranu lůžka, abychom ji převlékli, máma promluvila: „Už musím jít s nimi.“ Pohlédla nad moje ramena. Řekli jsme jí, aby se uklidnila. Zazpívali jsme jí žalm a ona ho zopakovala. Otevřela oči celá udivená, jako by viděla něco, co se nedalo vyjádřit slovy, a řekla: „Rozsviňte světlo!“ Udělali jsme to, ale pochopili jsme, že ona už nevidí to pozemské, ale to, co bylo mimo nás. Stiskla mi ruku a řekla: „Svatý Bože, už! Svatý Bože, ... už...“ Jako by mě vybízela, abych se i já modlila, a opakovala: „Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný. Buď milosrdný k nám i k celému světu.“ Stále to opakovala a naléhala: „Musím odejít.“ Pohybovala nohama, jako by chtěla kráčet, a říkala: „Nedržte mě tady...“ A pak znovu: „Svatý Bože... svatý Silný... svatý Nesmrtelný...“

Všichni, kdo jsme u ní stáli, jsme se začali modlit korunku Božího milosrdenství a ona zároveň opakovala nějakou svoji modlitbu: „Otče, Duchu Svatý! Už..., už!...“ Ale nepamatovala si celou modlitbu. Začali jsme se modlit „Otče, do tvých rukou poroučím ducha svého...“, poněvadž jsme pochopili, že to asi bylo to, co chtěla povědět. Máma souhlasně přitakala a opakovala tato slova.

V této vizi jsem spatřila, že k nám začali přicházet další lidé a postavili se na levou stranu k matce. Poznala jsem mezi nimi postavu svého otce, svoji babičku, tetu, která s námi bydlela, a další osoby, kterým jsem neviděla do tváře. Byla jsem oslepená tím, co vidím, ale zároveň jsem se chtěla soustředit na mámu.

Naproti ní se rozzářilo světlo. Viděla jsem, jak shora sestupuje sbor zpívajících andělů. Vytvořili dva zástupy bytostí nebesky modré barvy, a když přišli k nám, rozdělili se a postavili se do kruhu po celé místnosti. Všechno to bylo velmi slavnostní. V jednu chvíli se maminka otočila k těmto bytostem, které ji jistě přišly doprovodit na cestu, a řekla: „Počkejte, nejdřív musím vidět Pannu Marii!“ Ale můj bratr jí namítl: „Mami, Pán už je tady, už tě očekává...“

Rekl to proto, že předtím máma uváděla, že viděla Pána Ježíše. Ale ona odpověděla: „I tak ještě musím vidět Pannu Marii...“ Mnohokrát slyšela, že Matka Boží si přišla pro duše těch, kteří čekali na smrt při modlitbě růžence.

Podali jsme jí obraz Matky ustavičné pomoci, aby viděla nebeskou Matku, a mysleli jsme si, že právě to chtěla. Ale ona se dívala nad obraz, jako by už neviděla věci tohoto světa... Najednou vyhrkla: „Tam ji vidím, tam je... udělejte místo pro Boží Matku! Musíme prosit o odpuštění svatou Pannu.“

Něžné objetí nebeské Matky

V tom okamžiku jsem viděla Pannu Marii sestoupit z nebe. Postavila se k nohám mé mámy a vztáhla k ní ruce. Přes jedno rameno měla přehozené bílé šaty. Máma natáhla ruku, aby si je vzala. Panna Maria ji uchopila za ruku a v tu chvíli maminka ztratila vědomí. Za několik sekund vydechla.

Když její hlava zůstala nehybně ležet v mých rukou, myslela jsem si, že celá tato vize pomine, ale v té chvíli jsem zpozorovala, jak její duše vystoupila a oddělila se od těla. Popošla k Boží Matce, která jí podala bílé šaty, a ona si je oblékla na noční košili, kterou jsme jí oblékli my. Panna Maria se usmívala a její výraz byl velice něžný. Vzala mámu kolem pasu a máma zase chytila Ji, opírajíc se o její rameno, a spolu se všemi, co s nimi byli, vystoupili k nebesům.

Zůstali jenom svatý Josef a svatý Silvestr. Svatý Josef se na nás podíval, dotkl se svatého Silvestra a ten nám udělil požehnání. Otočil se a následován svatým Josefem odešel. Potom mi Pán Ježíš slavnostně pověděl: „***Vyprávěj to světu, aby si lidé vážili milosti, jakou mají, když jsou přítomni při umírajícím, který odchází z tohoto světa v doprovodu nebeských bytostí. Člověk musí být v tomto okamžiku zcela odevzdán, neboť právě tehdy se část nebe nachází v místnosti a Bůh přichází navštívit toto místo.***“

Po této vizi jsem si klekla, abych Bohu poděkovala, že mi udělil tuto milost a dovolil uvidět tento zázrak, o který se mohu rozdělit se světem, aby si lidé uvědomili důležitost a povinnost pomáhat umírajícím a aby umožnili jejich šťastný odchod na věčnost.

+ + +

7. kapitola

Naléhavé volání: Pomoc umírajícímu

Několik dní poté, při modlitbě korunky Božího milosrdenství, jsem uslyšela Pánův hlas: „***Soustřed' se teď na to, co uvidíš. Neboj se, ale je nutné, abys to viděla.***“ V tu chvíli jsem měla další vizi. Viděla jsem nějaký nemocniční pokoj a v něm nějakého muže ve věku padesát až pětadesát let (nemohla jsem přesně odhadnout jeho věk, protože byl vyzábělý a vypadal jak nemocný).

Stálo u něj několik lidí. Někteří plakali, vypadalo to ale, že už všichni očekávají jeho smrt. Ten muž se svíjel bolestí a zoufale plakal. Vě-

děl, že umírá, byl podrážděný a proklínal: „Proč musím umřít! Jak může Bůh dopustit, abych zemřel...! Dělejte něco... nechci umřít!“ Házel sebou a bouřil se před blízcí se smrtí. Sváděl se sebou vnitřní boj a neměl klid. A nejvíc mě překvapovalo, že ti, co byli s ním, nedělali nic pro klid jeho duše. Nikdo se nemodlil.

Na vnější chodbě jsem uviděla malý dvůr, kde nějakí lidé hovořili a smáli se, někteří kouřili a popíjeli. Bylo to úplně vzdálené od toho posvátného momentu, který prožíval této nemocný člověk. Měla jsem dojem, že jsem na nějakém společenském večírku.

Pak jsem spatřila nějakou řeholnici a Pán Ježíš mi řekl: „*Poslala ji moje Matka.*“ Panna Maria se slzami na tváři sledovala z dálky tuto scénu. Měla sepjaté ruce a modlila se. Vedle nemocného stál anděl a byl velmi smutný. Jednou rukou si zakrýval tvář a druhou se dotýkal nemocného muže. Potom se anděl vzpřimil a snažil se rukama zahnat temné bytosti, které se přibližovaly k tomuto muži. Ty bytosti byly znetvořené, některé s hlavou jelena, medvěda nebo koně. Neviděla jsem je jasně, byly to jenom stíny.

Řeholnice vešla do pokoje a přiblížila se k posteli... Vzala umírajícího za ruku a chtěla mu dát nějaký obrázek, ale on zvedl ruku na znamení odmítnutí. Řeholnice se ještě jednou pokusila dát mu obrázek, ale muž i z posledních sil, které mu zůstávaly, naznačil rukou, že o něj nestojí, a podrážděně křičel. A tak řeholnice smutně odešla.

Na chodbě si vzala růženec a začala se modlit. Lidé se na ni dívali a posměšně se usmívali. Vůbec netušili, jak jsou ty modlitby v tu chvíli důležité. Vybídla je, aby se také modlili, ale jejich pohledy a výrazy tváře svědčily o nezájmu.

Za několik minut ten muž zemřel. Viděla jsem, jak v momentě, kdy se jeho duše oddělila od těla, se všechny ty temné bytosti vrhly na jeho duši a trhaly ji, jak šelmy, vlci a psi rvou svoji kořist. Náhle se před ně postavil anděl, zvedl ruku a přikázal: „Přestaňte! Pusťte ho! Nejdříve musí předstoupit před Boží soud!“

Někteří lidé začali nad mrtvým zoufale až hystericky plakat. Tehdy jsem pochopila, jaký je to rozdíl, když doprovázíme duši, která je smířená s Bohem a odchází s nadějí na Boží milosrdenství.

II. ČÁST

SVÁTOST SMÍŘENÍ

„Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětaadvadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: »Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.« Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětaadvadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují.“

(Lukáš 15,4–8)

+ + +

8. kapitola

Ty, jenž snímáš hříchy světa

V úterý 8. června jsme odcestovali do Cozumelu, kam nás pozvali připravit jednu přednášku. Pán Ježíš mi řekl, abych jedné dívce předala tuto zprávu: „***Už dlouho čekám na ten okamžik a toužím, aby se mi úplně odevzdala.***“ Byla to dívka, která chtěla vykonat generální zpověď u našeho spirituála. Když jsem jí to řekla, rozplakala se a Pán Ježíš mě požádal, abych jí pomohla, a povídaly jsme si, dokud nepřišel kněz.

Když se odcházela vyzpovídat, najednou jsem si všimla, že dívku obklopuje skupina lidí, asi deset nebo dvanáct, a společně s ní vcházejí do místnosti, kde se měla zpovídat. To mě velice překvapilo, ale náhle jsem si uvědomila, že právě prožívám mystické zjevení, a začala jsem se modlit.

Přítom bylo slyšet hlasy, které provázela ohlušující hudba v rytmu bubnů a dva sbory. Jeden sbor zpíval fatimskou Ave Maria a druhý odříkával: „Chvála a čest Bohu Stvořiteli, Synu Vykupiteli a Duchu Svátému...“

Klekla jsem si a prosila Boha, aby ji při této zpovědi osvětil. Najednou jsem uslyšela nějaký hluk a křik. Hned jsem se podívala směrem, odkud ten zvuk vycházel, a byl to právě ten balkón, za nímž v místnosti se dívka zpovídala.

To, co jsem viděla, bylo strašné: na pohled nepříjemní tvorové a zdeformované postavy vybíhali a křičeli z pokoje a přes balkón se vrhali do prázdna. Když jsem se přiblížila k oknu, abych viděla, kam dopadli, nespatrikla jsem nikoho.

V tu chvíli přišel přítel té dívky a oba jsme jasně slyšeli hřmot a řinčení řetězů a okovů, jako by se drápali po střeše a po stěnách. Začali jsme se modlit. Řekla jsem mu, aby se nebál, že tento zvuk je běžný, když se ďábel zlobí, že ho okrádají o nějakou duši.

Ještě chvíli se mnou setrval v modlitbě a potom odešel. Nevím, jak dlouho jsem se potom modlila sama, ale najednou mě nějaké jasné světlo přinutilo otevřít oči. Zjistila jsem, že zmizela stěna proti mně, která nás dělila od pokoje, kde se zpovídala ta dívka. Jasně jsem ji viděla, jak sedí a zpovídá se. Jenže ne před knězem, ale přímo před Pánem Ježíšem. Nebyl to kněz, byl to sám Ježíš, kdo převzal jeho místo. Viděla jsem ho z boku se složenýma rukama jako při modlitbě, zároveň si o ně opíral bradu. Velmi pozorně jí však naslouchal.

Za dívčinou u dveří pokoje stála skupina lidí, mezi nimi i řeholnice oblečená v modrém. Před ní se majestátně vyjímal anděl vznešené postavy, s velkými křídly a kopím v pravé ruce. Pozorně se rozhlížel na jednu i na druhou stranu. Pomyslela jsem si, že by to mohl být svatý archanděl Michael nebo nějaký vůdce jeho nebeského vojska.

Vzadu, napravo od Pána Ježíše a děvčete, jsem poznala Pannu Marii, která tam stála oblečená jako Matka ustavičné pomoci, v šatech perlové barvy, zřejmě ze saténu, a v plášti hnědém jako karamel a se symboly jako na obraze.

Dva vysocí andělé, rovněž s kopími v rukou, stáli a pozorně se rozhlíželi, jako ten u dveří. Tito dva jako by střežili Pannu Marii, která na-

dále stála s rukama sepjatýma v modlitbě a hleděla k nebi, zatímco oni dávali pozor na všechno dění kolem.

Bylo tam hodně malých, jakoby průhledných andělů, kteří přicházeli a odcházeli. V určitou chvíli Ježíš pozdvihl pravou ruku dlaní otočenou k hlavě děvčete. Celá jeho ruka zářila světlem, vycházely z ní zlaté paprsky a celou ji pohlcovaly. Viděla jsem, jak se dívčina tvář měnila na tvář jemnější, pokojnější a vznešenější.

V okamžiku, kdy jí Ježíš dal rozhřešení, si Panna Maria klekla, sklonila hlavu a všichni, kdo byli u ní, udělali totéž. Ježíš se postavil, sklonil se k dívčině a až poté jsem uviděla kněze, který seděl tam, kde předtím seděl Pán Ježíš.

Pán Ježíš děvče objal a políbil na líce. Potom se otočil, objal kněze a také ho políbil na tvář. V tu chvíli celá místnost zazářila silným světlem, které se pomalu ztrácelo stoupajíc nahoru, s ním se ztrácelo i moje zjevení. Opět jsem viděla jenom stěnu.

Poté, co mi Pán dovolil spatřit tento neobyčejný mystický zážitek, ke mně znovu promluvil: „*Kdybyste věděli, jak se mění vaše duše po dobře vykonané zpovědi, všichni v její blízkosti byste ji přijímali na kolenu, protože jenom díky posvátné milosti je naplněna Duchem Svátým.*“

Po zpovědi této dívky jsem pocítila touhu pokleknout před ní na kolena, ale objala jsem ji s velikou láskou, protože ona předtím objala Ježíše. Dívka vypadala jinak. Byla mnohem mladší a šťastnější. Všechno jsem povyprávěla svému zpovědníkovi a spolu jsme se modlili a Pánu vzdávali díky.

Té noci mě Ježíš požádal, abych napsala všechno, co jsem viděla, v publikaci věnované svátosti smíření.

+ + +

9. kapitola

Vzácná chvíle smíření

O dva dny později mě Pán Ježíš požádal, abychom pokračovali v naší práci. Najednou jsem se ocitla v kostele, naproti nějakým lidem, kteří čekali na zpověď. Před mýma očima se objevilo několik stínů s lidským tělem, ale hlavy byly zvířecí. Jednoho muže, který šel do zpovědnice, tyto stíny ovazovaly lanem kolem krku a čela a přitom mu něco šeptaly do ucha...

Náhle se jeden z těchto stínů oddělil od ostatních a získal podobu ženy. Ta žena byla velmi vyzývavě oblečená a popošla před muže, který se chtěl jít zpovídat. Muž upřel pozornost na ženu a nemohl od ní odvrátit zrak. Ty hrozné bytosti se začaly škodolibě řehtat a spatřila jsem nějakého anděla máchat rukama, aby ty bestie odehnal.

Další osoba, která čekala na zpověď, jedna pokorná dívka, držela v rukou modlitební knížku a zahloubeně četla a rozjímalá. Stíny se k ní přibližovaly jen do určité vzdálenosti, protože se k ní nemohly dostat blíž. Zřejmě anděl, který ji provázel, byl silnější než oni.

Když se ta dívka vyzpovídala, nebyla už oblečená jako předtím. Měla dlouhé šaty barvy perel, téměř bílé, a na hlavě měla diadém z květin. K oltáři ji doprovázeli čtyři andělé. Tvář měla klidnou. Před oltářem si klekla, aby se pomodlila, a andělé také spojili ruce k modlitbě. Tehdy má vize skončila a já jsem opět viděla jenom nábytek ve svém domě.

Pán Ježíš řekl: „*Právě jsi viděla dva lidi přistoupit ke svátosti smíření. Jeden nesoustředěný a bez předcházející přípravy. V takovém případě všechno, co udělají zlí duchové, nabírá větší sílu. A naopak, ta dívka, která se modlila a připravovala na zpověď, požádala o pomoc z nebe, a proto se k ní dábel nemohl přiblížit. Její anděl strážný ji ochránil, protože ho vzývala.*“

Potom dodal: „*Všichni bychom se měli modlit za ty, kteří jdou ke zpovědi, aby se dobře vyzpovídali, protože to může být poslední zpověď v jejich životě.*“

Vysvětlil mi, že všichni lidé přítomní v kostele by měli pomoci svou modlitbou a přimluvit se za zpovědníka a také za ty, kteří se zpovídají.

Překvapilo mě, že žádá o modlitby za zpovědníka, vždyť jsem jasně viděla, že to byl Pán Ježíš, kdo odpouští hříchy, ne kněz.

A tak mi řekl: „*Samozřejmě že potřebují modlitby. Také jsou vystaveni pokušením, rozptylování a únavě. Pamatuji, že to jsou jenom lidé.*“

Dar svěřený knězi

V noci mi Pán Ježíš pověděl o tom, co se děje, když někdo požádá o zpověď a kněz mu nevyhoví z nedbalosti a pohodlnosti: „*Když nějaká duše vyhledá kněze, aby ji vyzpovídal (a kněz nemá nějaký vážný důvod, aby tak neučinil), je povinen vyslechnout zpověď věřícího, neboť když hříšník zemře, díky upřímné lítosti a touze očistit se okamžitě vejde do ráje a já sám mu dám rozhřešení. Ale kněz, který ho odmítl vyzpovídat, kvůli pohodlnosti a lehkovážnosti bez jakéhokoliv odůvodnění před Bohem (v případě, že se ještě nevyzpovídal z tohoto provinění), se bude zodpovídat před Božím soudem za tento vážný hřích tak, jako by on sám byl zodpovědný za hříchy, které odmítl vyslechnout.*

Kněz dostal dar, který nebyl umožněn ani mé Matce. Je propojený se mnou a koná v mém jménu, proto si zaslouží úctu od těch, co prosí o tuto svátost. Měli by projevovat úctu při jednání s ním a s respektem přijímat jeho rady a udělený trest.

Proto vás prosím o modlitby za kněze, aby věrní svému povolání a milosti, která je jim svěřena v mém jménu (ve jménu Ježíše Krista), udělovali milost a odpouštěli duším.

Pamatuji, má dcero, že všechno na této zemi je pomíjivé. Některé věci mohou mít větší materiální hodnotu, a když o ně někdo přijde, zůstane finančně na dně, ale to je všechno. Může zkusit a znovu všechno, nebo část z toho získat zpět, ale když ztratí duši, před ohněm pekelným ho už nic nezachrání.“

Na závěr krátké zamyšlení

Bratře, sestro, ty, který ses dostal až na konec tohoto svědectví, polož si otázku, kdy ses naposledy pořádně a upřímně vyzpovídal.

Kdyby si tě v této chvíli Pán povolal, myslíš, že by ses zachránil? Přistupoval jsi k Božím věcem svědomitě? Nebo jsi byl jenom pohodlný, částečný křesťan, který se zúčastňuje nedělní mše z povinnosti nebo proto, aby se tam ukázal, a ne proto, že miluješ Ježíše? Ptal ses sám sebe, kolik duší jsi zachránil? Dal sis vždy pozor, abys byl v milosti posvěcující, když přijímáš Eucharistii? Nebo jsi z těch, co si myslí, že člověk se má zpovídat jen před Bohem a ne před knězem?

Pokud toto budeš číst, najde se někdo, kdo se za tebe bude modlit, abys ve chvíli své smrti nebyl zkrácený o přijetí svátostí. Tak se z tvého odchodu bude těšit celé nebe i země a nezažiješ strach, ale radost a lásku!

✢ ✢ ✢

KORUNKA Božího milosrdenství

Ježíš dal sestře Faustyně mimořádná příslibení pro ty, kteří se modlí korunku Božího milosrdenství. Modlí se na obyčejném růženci:

Otče náš..., Zdrávas, Maria..., Věřím v Boha...

Na velkých zrnkách:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého
nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa.**

Na malých zrnkách:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám
i k celému světu. (10krát)**

Na zakončení:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se
nad námi a nad celým světem. (3krát)
Ježíši, důvěřuji Ti. (3krát)**

Smrt nepředstavuje konec života. Je to spíše narození se pro věčný život. Ale člověk se před ním vzpírá a brání se mu. V mnohých případech ho odmítá, a tak ukazuje nedostatečnou připravenost čelit konci, který vede jeho duši buď do věčnosti s Bohem, anebo do věčného zatracení.

Takový je předpoklad existence člověka už od jeho početí, ať je už věřící, anebo ne... Všichni jednou budeme stát tváří v tvář smrti a tehdy bude o našem údělu definitivně rozhodnuto.

Od začátku vyprávění některých událostí, které autorka prožila, se v této knížce snaží přinést všem lidem jiný pohled na tento „nevyhnutelný přechod“. Z hlediska víry jde o skutečný návod, jak najít pokoj v Bohu, který nám může vrátit naději.

Na konci cesty naše blízkost anebo vzdálenost od Boha definitivně ukáže, jakým směrem se v nadpozemském životě vydáme.

OBSAH

Doporučení Mons. R. Fernándeze, emeritního arcibiskupa Cochabamby.....	3
Věnování.....	5
Předmluva	7
Úvod.....	9

I. část

Smrt, bolest a naděje

1. kapitola	10
Láska klepe na dveře	10
Ježíšova útěcha	12
2. kapitola	13
Proměna, sladký dar od Boha.....	13
Nikdy nejsi sama	14
Pomoc naší Matky Marie	14
3. kapitola	16
Nemoc, utrpení a úleva	16
Příprava duše	16
Vždy přítomný Ježíš	17
Boží vůle především	18
4. kapitola	19
Den Nejsvětějšího Srdce: čas rozloučení	19
Musím jít, nechte mě odejít!	22
5. kapitola	24
Její dědictví, laskavost, pokora, odvaha	24
Duše letí k Bohu	24
Bolest a milosrdenství	25
6. kapitola	26
Zpověď, smrt a proměna	26
Něžné objetí nebeské Matky	28

7. kapitola	29
Naléhavé volání: Pomoc umírajícímu	29

II. část

Svátost smíření

8. kapitola	31
Ty, jenž snímáš hříchy světa	31
9. kapitola	34
Vzácná chvíle smíření	34
Dar svěřený knězi	35
Na závěr krátké zamyšlení	36
Korunka Božího milosrdenství	36